

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 161992-09 כהן נ' צור

לפני
תובע: כב' השופטת ריבה ניב

דניאל כהן

נגד

מאיר צור

נתבע:

ב"כ התובע- עו"ד י. זאגא
ב"כ הנתבע- עו"ד ט. בן סימון, עו"ד ג. עזרא

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)**פסק דין****לפני תביעת לשון הרע.**

1. דניאל כהן (להלן: "הנתבע") הוא עו"ד במקצועו. בשנת 2004 הגיש התובע תביעות פיצויים בגין ירידת ערך דירות לקוחותיו הגובלות בנתיבי איילון דרום. התביעות, שהוגשו כעררים עפ"י ס' 197 [לחוק התכנון והבניה](#) נדונו, 176 מהן נדחו, וביתר יש לקבוע את גובה הפיצוי בגין הנזק הנטען. במרץ 2008 הגיש התובע 39 עררים נוספים. המשיבים לעררים הם: הועדה המקומית לתכנון ולבנייה חולון, משרד התחבורה וחברת נתיבי איילון.
2. מאיר צור (להלן: "הנתבע"), הינו שמאי המקרקעין מטעם חברת נתיבי איילון שערך חוות דעת שמאית, בקשר לתביעות שהוגשו. בשתי חוות הדעת שהגיש, קבע הנתבע כי אין בתכנית כדי לפגוע בשווי נכסי לקוחות התובע לעומת המצב התכנוני הקודם. לגרסת הנתבע, חוות דעת זו מבטאת גם את עמדותיהם של הועדה לתכנון ובנייה ומשרד התחבורה במסגרת דיוני ועדת הערר.
3. ביום 23/11/08 כתב הנתבע לארבעה עורכי דין המייצגים את הועדה המקומית, משרד התחבורה ונתיבי איילון וטען כי הוא חשוף למסכת הפחדות ואיומים מצידו של התובע, החולק על חוות הדעת שערך. ביום 16/12/08 פנה לשמאי המכריע וטען את אותה טענה. העתקים מפנייתו זו הועברה ל 5 עורכי דין.

ביום 13/1/09 התקייים דיון בוועדת הערר ובא כוח משרד התחבורה הודיע בשמו ובשם הנתבע כי התובע מנסה להניא את הנתבע מחוות דעתו.

4. התובע דרש מהנתבע שיחזור בו מהדברים. בהמשך, הגיש כנגד הנתבע תלונה שנגנזה. בתביעה זו עותר התובע לחייב את הנתבע בפיצוי כספי בגין הוצא לשון הרע בשלשת הארועים דלעיל.

תמצית טענות התובע

5. בס' 10 לכתב התביעה טען התובע כי הנתבע: "פנה בכתב, ושלא כדין, לשמאי המכריע... והעלה האשמות שקריות ומשוללות יסוד כלפי התובע, לפיו האחרון ביצע כלפיו עבירות חמורות לרבות; סחיטה באיומים, הטרדת עד, שיבוש מהלכי משפט, כדי לגרום לו לשנות את האמור בחוות דעתו בשתי הערכאות – ובין השאר בכך, שהתובע הודיע לו – לאחר הגשת חוו"ד השנייה – כי יגיש נגדו תלונה ללשכת שמאי המקרקעין..."

6. לטענת התובע הדברים שהטיח בו הנתבע הינם שקר מפגיע שנעשה במטרה לביישו, להשפילו לבזותו ולפגוע במשלח ידו כעורך דין ולפיכך הינם דברי לשון הרע כהגדרתם על פי דין.

7. הואיל והנתבע איננו מכחיש את אמירותיו, טוען התובע כי נטל ההוכחה על הנתבע להוכיח כי אמירותיו הינן בגדר "פרסומים מותרים" ו/או כי תוכנם אמת.

8. התובע פנה אל הנתבע וביקש ממנו לחזור מטענותיו לפיהן איים וניסה לשבש הליכי משפט אך האחרון סרב.

9. התובע עתר לפיצוי ללא הוכחת נזק של עד 50,000 ₪. לשיטתו, הנתבע הפיץ את דיבתו ב – 3 הזדמנויות שונות בכוונת זדון. סכום התביעה נקבע על ידו ל 100,000 ₪.

תמצית טענות הנתבע

10. הנתבע טען כי מוקנית לו חסינות מכוח ס' 13 לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה- 1965 (להלן "החוק"), הקובע הגנה מפני דברים הנאמרים במהלך הליך משפטי, במיוחד לנוכח קביעת בית המשפט ברע"א 1104/07 עו"ד פואד חיר נ' עו"ד גיל עודד (תק-על 2009(3), 2464, 2466 (2009) (להלן "הלכת חיר"). עוד טען כי הדברים שנכתבו על ידו בתום לב נכונים והם מוגנים אף מכוחם של סעיפים אחרים לחוק (14, 15(3), 15(8)). לגרסתו, לפני עריכת חוות הדעת השנייה ניסה התובע לשכנעו לשנות את עמדתו ואת חוות דעתו ואף איים מפורשות כי אם לא יעשה כן, הוא יחקר על ידו באופן מבזה וכי יגיש כנגדו תלונה לוועדת האתיקה של מועצת שמאי המקרקעין. לאחר מכן שב וחזר התובע על איומיו דלעיל, ואת איומו האחרון אף מימש (התלונה נדחתה ע"י התובע המשמעתית בהמשך).

11. לטענת הנתבע, לאחר שאוים, הפנה את מכתבו הראשון לעורכי דינם של שולחיו. את המכתב השני כתב לשמאי המכריע, לאחר שהתובע הגיש כנגדו תלונה למועצת השמאים - על מנת שידע באיזה לחץ נתון הנתבע.

באשר לדברים שנאמרו על ידי ב"כ משרד התחבורה, טען הנתבע כי הדיווח בוצע על ידי עו"ד אטינגר ולא על ידו - למרות שגם פרסום זה מהווה חלק מהליך משפטי שהתנהל.

12. תשובת התובע

לגרסת התובע מוחלת חסינות ס' 13(5) לה טוען הנתבע, על בעל דין, בא כוחו, או עד, תנך כדי הדיון בפני הגורם השיפוטי. לפיכך, טוען התובע כי נדרש תנאי כפול להחלת החסינות: האחד - ההליך הוא שיפוטי או מעין שיפוטי והשני, שהחסינות תינתן רק אם הדברים נעשו "תוך כדי הדיון המשפטי". לשיטת הנתבע "לא צריך להיות חולק" כי מכתבי השמצה ל - 6 עו"ד ולשמאי, אינם דברים שנעשו תוך כדי דיון משפטי, מכיוון שהחסינות חלה רק על דברים הנאמרים באולם בית המשפט בזמן הדיון.

עדי התובע - התובע בעצמו.

עדי הנתבע - הנתבע בעצמו.

עו"ד רעות רינצקי.

עו"ד יגאל קלדס.

13. דיון

בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 נקבע:

1. לשון הרע מהי

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

14. יש לפרש את המונח 'לשון הרע' במבחן האדם הסביר - מבחן אובייקטיבי. בפסיקה נקבע: "ההלכה היא, שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים מאידך גיסא. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מיחס למילים..." (השופט מלץ בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני מג (2) פדי 333 בעמ' 337). (ר' גם

[ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל](#), פד לא(2) 300, 281; [ע"א 4534/02](#) רשת שוקן נ' הרציקוביץ, פד נח(3) 558, 568.

15. המלומד א' שנהר בספרו "דיני לשון הרע", תשנ"ז-1977, בעמ' 122, מתייחס למבחן זה: "כאמור, סעיף 1 לחוק קובע, כי "לשון הרע" היא כל העלול לפגוע, להשפיל או לבזות את הנפגע באחת מהדרכים המצוינות בסעיף 1. הגדרה זו מעוררת את השאלה, בעיני מי צריך הפרסום להיות משפיל ומבזה? גם בעניין זה, כמו בעניין פרשנות הפרסום, אימצה הפסיקה את המבחן האובייקטיבי, וקבעה, כי פרסום ייחשב כ"לשון הרע" כמשמעות המונח בסעיף 1 לחוק, רק אם יתפש ככה על ידי האדם הסביר. בחירה זו בקנה מידה אובייקטיבי נובעת מכך שהחוק מגן על "זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם ולא תיפגע על ידי הודעות כוזבות בגנותו". לפיכך, אין כל חשיבות לשאלה, האם המפרסם התכוון או אפילו היה מודע לכך שהפרסום עלול לפגוע בנפגע. באותה מידה אין גם כל חשיבות לשאלה, האם הפרסום נתפש כפוגע בעיני הנפגע, וגם הצהרה מפורשת של הנפגע, כי הפרסום אינו מסוגל להעליבו, לא תעלה ולא תוריד".

16. התובע צירף לכתב תביעתו את 2 המכתבים. הראשון מיום 23.11.08 מוען ל-4 עו"ד ובו נכתב:

"הנדון: איומים והפחדות על ידי עו"ד דניאל כהן בנושא עררים בתביעות..."

1. מזה זמן רב אני נחשף לאיומים ולהפחדות מילוליות מפורשות ע"י עו"ד דניאל כהן שמייצג חלק מהתובעים בעררים הנדונים.

2. האיומים התחילו בשיחות טלפוניות...

3. נושא האיומים וההפחדות היו בקשר לעמדתו שעלי לכתבו חו"ד שונה לענין הפיצוי עקב החלטת ועדת הערר לעניין "השתק פלוגתא" שאם לא אעשה כך הוא יחקור אותי בחקירה נגדית ויבזה אותי על כך.

4. ...

5. ביום 9/11/08 בעת ביקור בדירות ע"י השמאי המכריע בירידה מהדירות איים עלי שוב בהקשר זה.

6. ביציאה משיבת השמאות המכרעת ביום 19.11.08 איים עלי שוב שבאם חוות דעתי לעניין 39 התובעים החדשים תהיה כמו חוות דעתי הקודמת הוא יתלונן עלי בלשכת השמאים.

7. אני רואה בחומרה רבה את איומיו והפחדותיו של עו"ד דניאל כהן באופן ישיר ומופגן ופניותיו אלי מיוזמתו ללא הסכמתי וללא נוכחות עורכי הדין של נתיבי איילון ומשרד התחבורה.

"...

המכתב השני מיום 16.2.08 מוען לשמאי המכריע ועותקים ממנו הועברו לתובע ול – 5 עו"ד נוספים :

"הנדון: איומים ותלונה של עו"ד דניאל כהן..."

ברצוני להביא לידיעתך את המסמכים הבאים המדברים בעד עצמם :

מכתבי מיום 23.11.08 על איומים מצד עו"ד דניאל כהן.

תלונה שהגיש עו"ד דניאל כהן נגדי למועצת השמאים מיום 11.12.08.

מיותר לציין שיש בדברים הנ"ל ניסיון להשפיע על תפקודי בהליך המתנהל לפניך ולנסות להסיטני מעמדו ומחוות דעתי המקצועית שהוגשו בהליך באמצעות הפחדות ואיומים".

17. טענה כנגד עו"ד לפיה הינו "מאיים ומפחיד" במסגרת עיסוקו, מהווה דבר לשון הרע, במובנו של ס' 1 (1), 1(2), 1(3) לחוק. האדם הסביר השומע את הדברים מסיק כי מדובר בעורך דין כוחני המהלך אימים על מנת להטות תוצאות לטובת לקוחותיו, שלא כדין.

18. חסינות אמירות תוך כדי דיון

בס' 13 לחוק נקבעו מהם הפרסומים המותרים, כשהרלוונטי לעניננו, זו לשונו :
לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי -

(5) פרסום על ידי שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין-שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם, או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור ;

19. בהלכת חיר נקבעה ההגנה המוחלטת :

"סעיף 13 קובע "הגנות מוחלטות" (ראו אורי [שנהר דיני לשון הרע](#) 191 (1997)). אחת מן ההגנות המוחלטות - זו הקבועה בסעיף 13(5) לחוק - מתירה פרסום הכולל לשון הרע שנעשה על-ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, "תוך כדי דיון" בפני גורם שיפוטי. ניתן לומר כי המונח "הגנה מוחלטת" יש בו חוסר דיוק מסוים שהרי ההגנה מותנית בהתקיימות התנאים הנקובים בסעיף. אולם סעיף 13, בניגוד לסעיפי ההגנות השכנים (סעיפים 14 ו-15), אינו מותנה בדרישה של אמיתות הפרסום או בדרישה של תום-לב (ראו [רע"א 3614/97 אבי-יצחק נ' חברת החדשות הישראלית, פ"ד נג"ד \(1\) 26, 66-67](#)). משמעות הדבר היא שגם פרסום כוזב, שנעשה שלא בתום-לב (ואף בזדון), לא יהווה עילה למשפט פלילי או אזרחי, ובלבד שמתקיימים התנאים הקבועים בסעיף המשנה הרלבנטי. במובן זה מדובר ב"הגנה מוחלטת" (ראו גם [דנ"א 6077/02 חטר-ישי נ' ארבל, תק-על 2003\(2\) 341](#) (2003))."

20. האם חל סעיף 13 (5) על הועדה המקומית? בתא"מ (שלום חדי') 1930-07 יוסף איזנשטדט נ' מוטי קירמאיר יו"ר הועדה המקומית לתכנון, תק-של 2009(4), 10583, 10587 (2009), אמר הנתבע, בישוב כיו"ר הועדה המקומית לתכנון ובנייה, כי התובע נדרש "לתסקיר פסיכולוגי". בית המשפט השלום בחדרה קבע כך: "אני מקבל את טענת הנתבע לפיה נקבע כי הועדה המקומית נחשבת לגוף בעל סמכות מעין שיפוטית שמקור סמכותה עפ"י דין ובמקרה שלפני חוק התכנון והבנייה תשכ"ח-1965 שנפרשת עליה הגנה עפ"י ס' 13(5) לחוק. (ראה תא(ת"א) 33769/05 מנחם נ' זילברשטיין ראובן נבו הוצאה לאור בע"מ). לאחרונה ניתן פס"ד של העליון לפיו נקבע כי ההגנה בסעיף 13 היא הגנה מוחלטת שאין להתנות עליה, גם אם במקרה פרטני אין זה ראוי ליתן הגנה זו. ... וכפי שנאמר באחת הפרשות: עיון בסעיפיו המשניים של סעיף 13 לחוק מלמדנו כי כל שביקש המחוקק בסעיף זה, הוא להעניק זכיה מוחלטת לפרסומים הנוגעים לתחום תפקידים של ממלאי תפקידים רשמיים ורשויות רשמיות (ע"א 211/82 נאנס נ' דר' פלורן, פ"ד מ(1) 210 (1986)). מכל מקום, הדין המצוי - סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע - אינו כולל הגבלה תכנית כלשהי, ולא זו בלבד אלא שכאמור הגבלה שהייתה בחוק בעבר הוסרה ממנו מפורשות. ברי לחלוטין כי המחוקק ביקש לחסום את כניסתו של חוק איסור לשון הרע לאולם המשפט (במובן הרחב), וזאת ככל הנראה מתוך השקפה שסדקים במחסום עלולים להחדיר מורא ללב המשתתפים בדיון המשפטי ולהקשות עליהם למלא את תפקידם".

21. אינני מקבלת את טענת התובע כי תכתובות אינן נהנות מהגנת החסינות"תוך כדי דיון" וכי זו מוגבלת לדיון המשפטי פשוטו כמשמעו. בע"פ 364/73 שלמה זיידמן נ' מדינת ישראל, (פ"ד כח(2), 620, 624-625 (1974)). שלח המערער לגורמים שונים מכתבי תלונה כנגד שופטת ונקבע שם כך: "לאור המילה "בפניהם" בדיבור הנ"ל "תוך כדי הדיון כאמור" אפשר היה לפרשו על דרך הצמצום שזה חל רק על הנעשה והנאמר במהלך המשפט בפני בית- המשפט בשבתו לדיון. ואולם, פירוש זה הוא צר מדי ואינו עונה לצרכים הלגיטימיים של ניהול משפט תקין באורח חפשי ללא מורא ופחד וללא חשש של הסתבכות במשפט פלילי או אזרחי. ואכן, האסמכתאות מראות שהחיסוי משתרע על כל צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה. הנה-כי-כן, גם צעד מוקדם של סיפור המעשה לעורך-הדין לשם הכנת עדות שתוגש במשפט העתיד לבוא הוא במסגרת החיסוי. על כך נאמר בהולסברי, מהדורה שלישית, כרך 24, ע' 49, סעיף 89: "הזכיה משתרעת לא רק על מילות דיבור אלא גם על מסמכים המשמשים כהלכה והמוכנים בדרך הרגילה לשימוש בהליך המשפטי." ואולם, כפי שנאמר בפסק-הדין של בית-הלורדים בענין (Watson v. M'Ewan, (1905, A.C. 480, 488): תנאי לחיסוי שהפרסום אינו נעשה לזרים, כלומר לאנשים שמחוץ...".

22. **ברע"א 3015/05 עו"ד יורם זריפי ואח' נ' עו"ד ד"ר משה כהן תק-על 2005(3), 1003, שוגר** מכתב לנשיא בית משפט השלום בירושלים, ובו נטען על ידי המשיב בעיקר כי: **"הוא חושד ש"יורם יזדי העלים את 'כתב ההגנה' מהתיק", וביקש "ליתן הנחיות לכל פקידי בימ"ש השלום בירושלים שלא לאפשר לעו"ד זריפי או ליורם יזדי לעיין בתיקי ביהמ"ש מבלי שיהיה פיקוח עליהם מטעם פקיד ביהמ"ש"**. בפסק הדין, המאוחר להלכת זיידמן, נדחתה בר"ע על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שקבע כי חלה באותו מקרה החסינות בהתאם לס' 13(5) לחוק.

23. ומהכלל לפרט:
הועדה המקומית היא גוף בעל סמכות מעין שיפוטית, היונק כוחו מהוראת הדין. הנני מקבלת את הטענה כי משנשלחו המכתבים לעורכי הדין ולשמאי המכריע ועניינם בהליך עצמו- יש לראותם כחילופי מכתבים ו/או דברים "תוך כדי דיון" והם נהנים מהחסינות שבס' 13(5) לחוק.

24. לא רק מהטעם הזה יש לדחות את התביעה:
בס' 14 לחוק נקבעה הגנת אמת הפרסום וזו לשונה:
"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

דהיינו, על מנת לבסס את ההגנה יש להוכיח שני יסודות: 1. האמת בפרסום, 2. עניין ציבורי (ר' ס' החוק לעיל וגם **רע"א 9575/06 יגאל גיל (רוה"ח) נ' עו"ד ד"ר שרה פרזנט, תק-על 2006(4) 1798**).

25. בשאלת נטל ההוכחה למימוש הגנת אמת הפרסום נקבע כי נטל ההוכחה מוטל על הטוען אותה (**ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל פ"ד לא(2), 281 עמ' 299-300, ר' גם דבר המלומדים חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, לעיל, בעמ' 226**). היסוד הנפשי הנדרש בשאלת הגנת אמת הפרסום הינו אובייקטיבי (א' שנהר, לעיל, בעמ' 216). אין נפקות לצפונות ליבו של המפרסם בעשיית הפרסום, אלא על המפרסם להראות לבית המשפט, אובייקטיבית, את התקיימות יסודות ההגנה: אמיתות הפרסום והעניין הציבורי.

26. בס' 16 לתצהירו בתיק הצהיר הנתבע כי:

"כאשר ביקשתי מן המשיב טלפונית, כמה פעמים, לתאם ביקור באותן 39 דירות נוספות, לקראת עריכת חוות הדעת השנייה, ניסה המשיב לשכנע אותי ביותר משיחה אחת לשנות את עמדתי בכל הנוגע למצב הדברים ובהתאמה גם את חוות דעתי המקצועית בנידון ואף איים עלי מפורשות כי אם לא אעשה כן, איחקר על ידו באופן מבזה. עוד איים עלי כי אם לא אשנה עמדתי, הוא יפעל נגדי ויגיש כנגדי תלונה לועדת האתיקה של לשכת מועצת שמאי המקרקעין..."

בס' 17 לתצהירו ציין: "ביום 9 בנובמבר 2008 נערך ביקור השמאי המכריע בחלק מדירותיהם של לקוחות התובע. הביקור נערך בנוכחות עוזרו של השמאי המכריע, ובאת כח משרד התחבורה ונתיבי איילון בערר, עו"ד רעות רינצקי וכן בנוכחותי. ביציאתנו מהדירות חזר התובע ואיים עלי שוב באותו נושא באופן מפורש ובוטה. התובע אמר לי במפורש, כי אם לא אשנה את עמדתי, אזי אחקר על ידו באופן מבזה. עו"ד רעות רינצקי, שעמדה על ידי בחדר המדרגות, בעת ירידה מהדירה בה נערך הביקור, היתה עדה להתבטאות התובע".

27. עו"ד רעות רינצקי, הנמנית על צוות משרד עורכי דין המייצג את המשיבים בדיוני הועדה לפני השמאי המכריע, נכחה בעת ביקורו של האחרון והצהירה (ס' 8 לתצהירה): "גם בעת יציאה מהדירות לא פסק עו"ד כהן מהוויכוח הקולני, ובהיותי בחדר המדרגות שמעתי את עו"ד כהן מאיים על מאיר צור, כי אם לא ישנה את עמדתי ואת חוות דעתו המקצועית, הוא לא ישתוק לו על השמאוויות. באותו מעמד אמר עו"ד כהן למאיר צור שהוא עוד ישלם על השמאוויות שערך. אני לא זוכרת את המילים המדויקות בהן עשה עו"ד כהן שימוש אחת לאחת, אבל זו בהחלט היתה רוח הדברים".

28. בס' 18 לתצהירו הזכיר הנתבע את האירוע הנוסף: "ביום 19 בנובמבר 2008, בתום דיון שנערך בפני השמאי המכריע בבית המהנדס ולאחר שנודע לתובע, שחוות דעתי בנוגע ל – 39 הדיירים הנוספים זהה במסקנותיה לחוות דעתי הראשונה, במסדרון בית המהנדס בנוכחות עו"ד קלדס ממשרד עו"ד יואב מני, שוב איים עלי התובע ואמר, שבאם חוות דעתי השנייה זהה לחוות דעתי הראשונה, אזי הוא יגיש כנגדי תלונה למועצת שמאי המקרקעין".

29. עו"ד יגאל קלדס, אישר את הדברים וציין בס' 3 לתצהירו: "...בעת יציאה משיבת השמאות המכרעת, איים התובע על הנתבע, בהגשת תלונה בלשכת השמאים נגד הנתבע, אם זה לא ישנה את חוות דעתו".

30. התובע הכחיש כי איים על הנתבע שיחקר אותו באופן מבזה על שמאותו. לגבי הויכוח לו היתה עדה עו"ד רינצקי, נשאל התובע:

ש. האם נכון שבשלב מסויים השמאי המכריע ביקש שתעזבו את הדירה?
ת. נכון.

...

ש. עו"ד רינצקי שיצאה יחד איתכם מהדירה, טוענת שגם ביציאה מהדירה אתה איימת עליו שאתה תחקור אותו בצורה מבזה. מה אתה אומר על כך?
ת. לא היתה שיחה. אני עזבתי בנפרד. נדמה לי שהוא עזב קצת אחרי. ורינצקי נשארה בחדר לדבר עם גולדשטיין.

31. הדברים הוכחו ע"י התובע, אולם החלטות שניתנו בענינם של השניים ופרוטוקלים משיבות הוועדה מלמדים כי התובע איננו מרפה מהנתבע, מאשימו ועותר לפני כל ערכאה אפשרית כנגד קביעותיו. כך בתצהירו בתביעה זו:

"עקב הפגמים הראייתיים בעדותו של הנתבע (עדות בניגוד להחלטת ועדת הערר, הסתירה והתעלמות מראיות רלבנטיות, הסתרת זיקתו לנושא השומה), שגרמו לעינוי דין ממושך למאות דיירים ובני משפחותיהם", המשך בעתירה בבית המשפט המחוזי בירושלים, שהמשיבה לה הייתה מועצת שמאי המקרקעין ובבקשה לקבוע אי קבילות חוות דעתו של הנתבע ועוד.

32. בשנת 2008 הגיש התובע את תלונתו הראשונה למועצת השמאים וטען כי הנתבע הסתיר ראיות רלבנטיות, פעל שלא בתום לב, הסתיר את קשריו המקצועיים עם חברת נתיבי איילון. מאז, הגיש "השלמות" נוספות. ב4/5/09 נדחתה אחת התלונות ונדחתה בקשתו כי תוגש קובלנה כנגד הנתבע. כך גם ביום 8/6/09. הערר על החלטה זו נדחה אף הוא. יש להדרש להחלטת מועצת שמאי המקרקעין בערר: "סיכומו של דבר: אנו בדיעה כי המתלונן לא הצביע על טעמים בגינם יש להתערב בהחלטת התובע שלא להגיש קובלנה כנגד המשיב. מחובתינו לציין כי, לאחר עיון בחומר הנוגע לעניין, אנו מתקשים להשתחרר מהרושם העולה מחומר זה לפיו גלומה בתלונה ובהתנהלות סביבה מיידה לא מבוטלת של קנטרנות וכי זה חצה את הקו שבין "הגנה נלהבת" ועניינית על עניינו ועל ענייני שולחיו לבין מה שאיננו. על כך אין לנו אלא להצטער".

33. פרוטוקול דיון מיום 14/7/09 מלמד כי היה צורך להפסיק את הישיבה לצורך הרגעת הרוחות לאחר שהתובע האשים בין היתר כי "צור אומר אצל פרידמן שהוא מכיר את זה יותר טוב מכל אחד אחר. זה כי הוא היה מעורב בתכנית. הוא חייב לומר שהתכנית טובה.

זה בגלל שהוא ועו"ד שטיין עשו מליונים לעצמם." הנתבע נאלץ להתגונן: "כל הדברים לא נכונים, מעוותים..."

34. הנני מקבלת את טענת הנתבע כי התובע הילך ומהלך עליו אימים. למותר לציין כי גם התנאי השני הנדרש, דהיינו, "עניין ציבורי" מתקיים גם מתקיים.

הגנת תום הלב

35. בס' 15 לחוק נקבעה הגנת תום הלב, הנתבע טען כי החלופות 15(3)/15(8) מתקיימות בעניינו:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה;

36. הנני מקבלת גם את הטענה כי היה במכתבים בכדי להגן על עניין אישי כשר לפי ס' 15(3).

סיכום של דבר: התביעה נדחית.

התובע ישלם לנתבע 25,000 ₪ שכר טרחת עו"ד ואת הוצאותיו.

ניתן היום, ז' אב תש"ע, 18 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

ריבה ניב 161992/09-54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)